

ТАРАЛЕЖЪТ ХОП-ТРОП

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Живял някога един дървар. Отишъл той веднъж в гората да вади пънове. Работил колкото работил, гледа — претърколил се до него един таралеж. Седнал дърварят да обядва, а таралежко щом види, че падне трошица, веднага я прибирал. Този таралеж толкова харесал на дърваря, че той го занесъл вкъщи. Направил му меко пухено гнездо и го сложил да спи. Отишли и стопаните да си легнат, като оставили съдовете неизмити. Станал тогава таралежко от леглото си, раздухал огъня, измил съдовете, лъснал котела, изтъркал масите и столовете и помел стаята. Донесъл вода, напълнил котела и чак след това легнал отново да спи.

Станалите стопаните на изгрев-слънце и що да видят: и водата в котела стоплена, и подът изметен, и съдовете измити.

Зарадвали се те, че си намерили такова умно и работно таралежче. Дърварят и жена му си нямали ни син, ни дъщеря, затова обикнали таралежко като свое дете и го нарекли Хоп-Троп.

Пораснал таралежко и намислил да се жени. А в съседното царство имало царска дъщеря — невиджана хубавица.

Хоп-Троп склонил баща си да иде при царя и да го помоли да му даде дъщеря си за снаха.

Отишъл дърварят при царя и му рекъл:

— Царю честити, ще се смилиш ли над нас, ще ни дадеш ли дъщеря си?

А царят на шега взел, че казал:

— Ами че доведи сина си, покажи ни го.

Върнал се бащата вкъщи и съобщил това на Хоп-Троп. А той рекъл:

— Занеси ме за всеки случай.

Завил дърварят таралежа в копринена кърпа и тръгнал. Занесъл го в двореца и го показал на царя. Царят се разсмял и казал:

— Чуден син имаш, същински таралеж! Добре, съгласен съм да му дам дъщеря си, но само ако успее да изпълни каквото му поръчам.

Бащата отговорил:

— Ти само заповядай, царю честити, той ще изпълни всичко, каквото поискаш!

— Нека синът ти да изнесе само за един ден всичкия тор, който се е насъбрал в оборите, да го разхвърля из нивите ми, да ги изоре и бранува, да посее пшеница, да я ожъне, да я закара на хармана и да я

овършее, да я смели и от брашното да изпече баница, която да ми донесе още топла-топла. Тогава ще му дам дъщеря си за жена.

Хоп-Троп казал:

— Занеси ме при оборите. Може пък и да се справя.

Баща му го занесъл. Грабнал таралежко вилата, а всичкия тор излязъл сам от оборите и кочините и се струпал по нивите. Отишъл таралежко там, гребнал веднъж тор с вилата и рекъл:

— Разхвърли се, тор!

И торът сам се разхвърлил. Тогава таралежът рекъл:

— Изори се, ниво!

И нивата сама се изорала.

— Бранувай се, ниво!

И нивата сама се бранувала.

— Посей се, пшенице!

И пшеницата сама се посяла.

— Узрей, пшенице!

И пшеницата узряла.

— Ожъни се, пшенице!

И цялата нива се покрила със снопи.

— Хайде сега на хармана!

И снопите се намерили на хармана.

— Овършейте се сега!

И снопите сами се овършали.

— Смели се, зърно!

И житото само се смляло.

— Изпечи се, баничко!

И баницата сама се изпекла.

За един ден свършил всичко, дори вечерта не дочакал: и тора изкарал, и нивите изорал, и пшеница посял и пожънал, и снопите на хармана закарал и овършал, и зърното смлял, и баница изпекъл и още топла-топла я занесъл на царя.

Не искал царят да наруши думата си. Наредил той да донесат таралежа и заповядал на дъщеря си да се омъжи за него. Разплакала се царската дъщеря. Лесно ли е да се омъжи за таралеж? Но щом царят заповядва, какво може да се направи, къде ще иде — трябва да го послуша.

И така се омъжила царската дъщеря за този чуден мъж. Не можела тя дори да го помилва. „Какъв мъж е това? Само игли!“ — плачела тя и нареждала.

Оттеглили се в покоите си младоженците. Щом царската дъщеря заспала, таралежът хвърлил бодливата си кожа и се превърнал в млад хубавец. Само от среброто и златото, което имало по дрехите му, в стаята станало светло, сякаш грейнала зората. Събудила се царската дъщеря от тази светлина и много се зарадвала, че мъжът ѝ е такъв хубавец. На разсъмване той отново навлякъл таралежовата си кожа. На следната нощ се случило същото: хвърлил в тъмнината той таралежовата си кожа и пак станало светло. Но на третата нощ, когато юнакът заспал дълбоко, царската дъщеря грабнала таралежовата кожа и я изгорила. Събудил се Хоп-Троп, а кожата му я няма!

— Какво направи ти, нещастнице! Сега няма за мен спасение! Наближаваше вече времето да се снесе проклятието, което тежеше върху мене заради греховете на майка ми. Сега трябва да отида на брега на морето и да прекарам там седем години в покаяние. А преди да си отида и тебе ще накажа: каквото и да хапнеш, в желязо да се обръща!

И тръгнал той на път към морето.

А царската дъщеря още на следния ден не можела да се мръдне — всичката ѝ храна се обръщала на желязо и се забивала в стомаха ѝ. „Какво да правя, къде да се дяна?“ — плачела тя.

Замъкнала се царската дъщеря веднъж едвам-едвам при бащата на мъжа си. Склонила го да отиде на морския бряг. Тръгнал той, вървял, вървял, остарял по пътя, но най-после стигнал до морето. Викал, викал той сина си и привечер Хоп-Троп се появил и попитал:

— Ти защо си дошъл?

— Жена ти ме помоли. Тя няма вече сили да носи такава тежест. Кажи ѝ какво да прави.

— Добре, нека дойде на брега.

Върнал се бащата и съобщил на снаха си:

— Каза ти сама да идеш, но много е трудно да се премине през мочурите и блатата.

— Нищо от това, ще тръгна!

Отправила се тя на път и стигнала най-после до самото море. Привечер Хоп-Троп се появил и попитал:

— Ти защо си дошла?

— Дойдох да те видя. Състарила съм се, побеляла съм, сякаш с мъх съм се покрила.

— Добре, почакай до утре вечер. Щом се стъмни, ще видиш на едно място край брега червена пяна, а на друго — бяла. Събери бялата пяна, вържи я в кърпа и я пусни във водата.

След тези думи той се скрил в морето. Дочакала тя следната вечер и видяла на едно място край брега червена пяна, на друго — бяла. Събрала царската дъщеря бялата пяна и я вързала в една кърпа. Отнесла я до морето и я хвърлила във водата. В същия миг пред нея застанал мъжът ѝ какъвто бил по-рано — хубав млад юнак.

— Сега — казал ѝ той — ще трябва да преплуваме морето. Ти съгласна ли си?

— Съгласна съм — отвърнала жена му.

— Хвани се за пояса ми.

Хванала се тя за неговия пояс и заплували. Плували, плували, преплували най-сетне морето и видели на брега голям огън.

— Сега — казал Хоп-Троп — ще трябва да преминем през този огън! Ти съгласна ли си?

— Съгласна съм — отвърнала жена му.

— Хвани се за пояса ми.

Преминали те през огъня, видели на една поляна много щъркели.

— Сега — казал Хоп-Троп — аз ще се превърна в щъркел. Запомни добре: който щъркел отпусне криле, за него кажи: „Това е мъжът ми!“

Превърнал се той на щъркел и когато я попитали, тя казала: „Това е моят мъж!“ По-нататък пасели коне.

— Сега ще се превърна на кон — казал Хоп-Троп, — а ти запомни добре: който кон е крастав, за него кажи: „Това е мъжът ми!“

Превърнал се той на кон. Попитали я:

— Кажи, кой е мъжът ти? А тя отвърнала:

— Ето този, краставият!

— Добре, вземи си го, щом е той!

Върнали си двамата вкъщи весели и щастливи. Поканили всички роднини и съседи, яли, пили и се веселили.

И аз бях на този пир, на гостите прислужвах. Книжен кафтан облякох, стъклена шапка и стъклени ботуши навлякох. Носех гозбата

на масата, а един от гостите като ме удари, блюдото върху краката ми стовари и ботушите ми счупи.

От срам побягнах в килера, след мен кучета се спуснаха, кафтана ми скъсаха, шапката ми счупиха. Вмъкнах се в килера, легнах върху една къдели. Дотичаха слугите, грабнаха ме с къделята и в един топ ме напъхаха. Че топът като изгърмя и аз като полетях, във Вилно чак се озовах!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.